

DĚTI PRAZE / Cena hlavního města Prahy a Klubu českých
a slovenských spisovatelů za nejlepší dětský autorský počín roku 2021

Téma: Praha můj domov

LAURA MARKOVÁ

PRAHA JE MŮJ DOMOV?

(Povídka / 27. června 2021)

LAURA MARKOVÁ (9 let / * 4. května 2012)

Základní umělecká škola Ilji Hurníka, Slezská 920/21, Praha 2

LDO, skupina: SURIKATY (3. ročník / I. stupěň) / ze třídy Věry Herajtové

LAURA MARKOVÁ

PRAHA JE MŮJ DOMOV?

„Zabalila jsi si všechno, Nory?“ ptá se maminka. „Ano,“ odpovídá Nory smutně. Nory je patnáctiletá španělská dívka, její tatínek musí do Česka kvůli práci, takže jeho žena a dcera jedou s ním. „V kolik že letí letadlo?“ volá maminka. „V pět odpoledne!“ křičí tatínek, „radši už pojďme do taxíku“. Poté, co si sedli do taxíku, byli za patnáct minut na letišti. Nastoupili na letadlo s legračním jménem „Papoušek Ara“. Za dvě a půl hodiny byli v Praze. Museli zase chytit taxík a dojeli do staré Prahy, kde měli pronajatý byt.

Nory si začala vybalovat své věci do skříní. Uslyšela krásnou melodii hranou na klavír, vycházela z vedlejšího bytu. Vyklonila se z okna, seděla tam blondátá holčička a hrála. Hrála skladbu od Mozarta, kterou Nory znala z vyučování ze Španělska. Nory se od hudby nemohla odtrhnout, a přitom si notovala s ní. Chodila ve Španělsku na zpěv a hodiny tance, ale tady ještě žádného učitele neměla. Pak ji maminka zavolala k večeři. Když večer ležela v posteli, říkala si „zítra bude určitě lepší den“ ... ale nebyl.

To zjistila, když přijela do školy. Vůbec se na první den v nové mezinárodní škole netěšila. Na chodbě do ní strčil kluk a vypadly jí všechny učebnice. Ani se neomluvil! To by se v jejich bývalé třídě nestalo. Jsou všichni Pražáci tak nevychovaní? Chtěla mu říct, aby si příště dával lepší pozor, ale neuměla česky a než se stačila vyslovit, ten kluk zmizel. Ten samý kluk do ní strčil i na obědě, takže jí spadl tác. Chtělo se jí brečet, ale ovládla se.

Doma začala dělat úkoly, ale zdály se jí příliš těžké. „Proč jen jsme museli skončit v té pitomé Praze?“ Naštěstí byl další den víkend. Šli celá rodina na Pražský hrad a dali si zmrzlinu, Nory čokoládovou, maminka si dala jako vždy jahodovou a tatínek pistáciovou. Jakmile byli doma, zahráli si pár her a Nory měla alespoň na chvíli pocit, že je zase doma ve Španělsku a že je šťastná. Možná jí dokonce zavolá její nejlepší kamarádka Coco, pomyslela si a v tu chvíli byla zpět v realitě, ve které neměla ani přátele ani své rodné město, které měla tak ráda. Město plné úzkých historických uliček, otevřených okenic milých sousedů a obchůdků, kde ji všichni znali.

V neděli měl tatínek práci, proto museli zůstat doma. Bylo to pro ni ještě horší, protože venku pršelo a ani nemohla ven. Po slunných španělských dnech se jí stýskalo ze všeho nejvíc. Přijela na podzim a říkali jí, že je tady opravdová zima, kdy často sněží a je pod nulou, to si ani nechtěla moc představovat. Zimu nesnášela.

V pondělí šla do školy a koho nevidí. Není to snad ta holčička, co v den jejich příjezdu hrála na klavír? Španělsky jí řekla, že moc krásně hraje. Nečekala, že jí holčička španělštinou odpoví. Jmenuje se Emilly a chodí do španělské třídy. Jaká náhoda! Chvíli si povídaly a domluvily se, že půjdou spolu domů, když už mají společnou cestu. „Tak po šesté vyučovací hodině na viděnou?“ zavolala ještě Nory, ale Emilly už pádila do třídy.

Cestou ze školy zjistily, že mají podobné zájmy – hudbu, tanec, zpěv, cestování a historii. Emilly ukázala Nory postupně plno míst, které má ráda – park s krásnou kašnou, hřiště, ukryté na dvoře jednoho vnitrobloku, které by sama neobjevila ani za sto let, cukrárnu, kde mají téměř stejně tak dobrou zmrzlinu jako ve Španělsku (a to už je co říct). A co potom ty krásné památky? Dřív okolo nich prošla, ale teď se svojí kamarádkou to bylo úplně něco jiného. Nejvíc se jí líbil orloj s pověstí o Mistru Hanušovi, kterému raději vypíchli oči, aby náhodou tak krásné dílo nesestavil ještě někde jinde. Fascinovaly ji také synagogy, do té doby neměla o židech a jejich smutném osudu ani ponětí. Nebo legenda O Bruncvíkovi, který za statečnost získal lva do českého znaku.

Při jedné takové procházce si všimly, že domy mají zvláštní znamení. Jedno takové měl dokonce i jejich dům. Slíbily si, že zjistí, co označuje to jejich. „Podíváme se do knihovny?“ navrhla Emilly.

Další den šly hned po škole do knihovny. První kniha, co Nory otevřela, se jmenovala „Domovní znamení a jejich významy“. Kniha, kterou vzala do ruky Emilly, se jmenovala „Podivná znamení“. Už se zdálo, že odejdou s nepořízenou, ale najednou Nory vykřikla: „Tady! – Znamení černého slunce – to bude to naše! Píší tu, že se nachází v naší Celetné ulici“. V knize stálo: „I když se může zdát, že toto znamení představuje něco zlého, je tomu právě naopak. Znamená znovuzrození. Nejznámější obyvatelkou domu byla zpěvačka Josefína Hampacherová, která proslula i svým přátelstvím s Mozartem.“

Dívky se na sebe naráz podívaly. Chvíli trvalo, než se vzpamatovaly. Nakonec promluvila Emily: „Ale to je přece náš příběh! Ty jsi zpěvačka a já pianistka“ „Ten dům si nás našel a já ho už konečně považuju za svůj domov,“ vyhrkla Nory. „Praha je náš domov,“ doplnila ji Emily, vzhledla k Nory a obě se začaly smát. „Jsem zvědavá, kolik nám Praha ještě připraví překvapení,“ dodala potutelně Nory.

- - - - -

EPILOG / O TŘI ROKY POZDĚJI

„Mami, já nechci zpět do Španělska,“ říká Nory. „Víš co... domluvila jsem se s maminkou Emily, pokud chceš, zůstaneš tu, než dokončíš gymnázium a Emily pak pojedou studovat vysokou školu k nám. Stejně jste spíš už jako sestry než jako kamarádky.“ „Jupíiiiiiiiiiiiiiiiiii!“ volá Nory a obejmou maminku. „Řekni Coco, že ji mám ráda a že zůstaneme stále v kontaktu jako doposud a že musí zase v létě přijet na návštěvu“. S velkým úsměvem dá mamince a tatínkovi ještě jednu pusu a mizí úprkem k Emily, aby se s ní podělila o tu novinku.